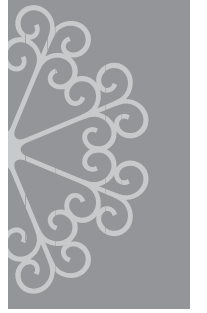

בית מדרש

339

בשבילי הפרשה

פרשת כי תשא תשע"ט

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	5:33
Brooklyn, NY	5:20
Chicago, IL	5:12
Johannesburg, S. Africa	6:27
Lakewood/Deal, NJ	5:22
London, UK	5:12
Los Angeles, CA	5:25
Manchester, UK	5:14
Monsey, NY	5:20
Montreal, Quebec	5:13
Toronto, Ontario	5:38
Yerushalayim	4:55
Zurich, Switzerland	5:41

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

כי תשא איסור מנין בני

יומא כ"ב ע"א תנא הוציאו אצבעותיכם למנין, ומקשה הגמ' ונימנינהו לדידהו, מסייע ליה לר' יצחק דאמר ר' יצחק אסור למנות את ישראל אפילו לדבר מצוה וכו' דכתיב וישמע שאול את העם ויפקדם בטלאים. אמר ר' אלעזר כל המונה את ישראל עובר בלאו שנאמר והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד. וכן פסק הרמב"ם פ"ד מהלכות תמידין ה"ג וגם המגן אברהם בס' קנ"ו הביאו.

והקשו המפרשים אמאי לא הביא מקרא מפורש כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כופר נפשו וכו'. והוסיפו דכן מפורש בברכות ס"ב ע"ב.

ובמהרש"א ביומא תי' דאיכא לפרושי מעשה דמשה דלקח מהם חצאי שקלים לכפרה על העגל ולהגין בכך עליהם שלא יהיה בהם נגף. אך ק' מברכות הנ"ל.

ובס' באר שבע על מס' תמיד תי' דמקרא יש לדחות דאסור רק שלא לצורך אבל לצורך מצוה אולי מותר וקמ"ל בגמ' יומא דאפילו לצורך מצוה אסור. וכן תי' בס' עין יעקב בפירוש עץ יוסף ובפירוש עין יעקב. וכ"כ הט"ז בספרו על התורה דברי דוד בפ' כי תשא.

והחיד"א בספר עין זוכר מערכת המ' אות כ"ד תי' דקמ"ל בגמ' יומא דאסור למנות אפילו חלק מכלל ישראל וכ"כ בשפת אמת על מס' יומא. וכ"כ משך חכמה בהפטרות פ' במדבר.

ובענין מנין חלק מבני ישראל, הביאו, בנין אליעזר ח"ז סי' ג' אות י"ג, עוד ראייה לאיסור מהמעשה של מנין דוד שהביאו בילקוט שמעוני סוף שמואל ב' דדרש שם מקרא דכתיב ויתן יואב את מספר מפקד העם, ולמה כתיב מספר ומפקד, ודרשו דיואב לא רצה למנות את ישראל כרצון דוד, ואמר יואב "כיון שהלך למנות היה משלח למי שהיה לו חמשה בנינים לך והטמין וספור מה שאתה מבקש" וחזינו דגם מנין משפחה אחת אסורה.

וכן הביא שם ד"ה ולפי הנ"ל בשם הסטייפלר שאפילו בכלל מדינת ישראל יש גם גוים הרי מ"מ יש איסור במנין כל משפחה לבדו וכמבואר בילקוט הנ"ל. והמגן אברהם סי' קנ"ו הביא ראייה מהגמ' יומא דאפילו בסוף לא נדע מספר הכתנים שעמדו בהיקף מ"מ יש איסור במעשה מנין, שהוא בכלל הקרא דלא ימד בני ישראל. ולכא"ה כמבואר בילקוט הנ"ל שיש איסור במעשה המנין. ובוזה תי' הח"ס אמאי לא הביאו שם בגמ' יומא מקרא דכי תשא, ומ"מ אסור מדברי קבלה דכתיב לא ימד. והוא כעין החיד"א ושפ"א הנ"ל, אלא שהח"ס פי' כן לענין שאין יודע המספר בסוף. ובאיסור מנין בכתב כתב בשו"ת כתב סופר יו"ד סי' ק"ו בשם הח"ס דבוראי אסור דאל"כ כיון דיואב לא רצה למנות את ישראל אמאי לא עשה בכתב וע"כ דגם זה אסור.

דברי הבחינו

פסל לך שני לחת אבנים כראשונים (לך, א)

במדרש תנחומא (פרק ל) אומ' רים חז"ל: ומה ראה משה לשבר את הלוחות, משל למלך שהלך למדינת הים והניח אשתו עם השפחות, ומתוך שהיתה עמהם יצא עליה שם רע. שמע המלך ובא וביקש להורגה, שמע שוש" בינה עמד וקרע כתובתה, אמר אם יאמר המלך כך וכך עשתה אשתי נאמר לו עדיין אינה אשתך, בדק המלך אחריה ולא מצא בה ערות דבר, אלא השפחות הם היו שקלקלו, מיד נתרצה לה. א"ל שושבי" נה מרי עשה לה כתובה אחרת שנתקדעה

הראשונה, אמרה לו אתה קרעת אותה לך והבא את הנייר משלך וכו', ע"כ. והנמשל הוא, שנתרצה הקב"ה לישראל אחר חטא העגל.

ותמוה הדבר, וכי לא מצא בה ערות דבר אלא השפחות הן הן שקלקלו, והרי מקרא מלא דיבר הכתוב "ויגף ד' את העם על אשר עשו את העגל" (לג לה), "וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם" (לג לד)?

והמתבונן בענין זה ימצא יסוד גדול ונורא של כנסת ישראל.

מרון ראש הישיבה הגאון הגדול רבי אריה פינקל זצוק"ל

מתוך קונטרס "עיון הפרשה" תשע"ב

בוילנה, אמר אחד מגדולי ישראל לפני מרון רבי חיים עוזר גרוז'ניסקי זצוק"ל, כי תפיר לותיו של המשגיח רבי יחזקאל שקולות כתפילת כל ישראל.

בליל שבת קודש פרשת כי תשא תשל"ד, בימים האחרונים לחייו של מרון המשגיח זצוק"ל, בא לבקרו אחד מתלמידיו הקרובים. היה זה לאחר תפילת מעריב. פנה אליו מרון המשגיח ואמר בצער עמוק "זו לא תפילה". ניסה התלמיד לנחמו ואמר "הרי המשגיח חולה והתפלל כמה שיכל לפי כוחותיו והקב"ה יקבל את תפילתו כמות שהיא", אך המשגיח נענע בידו ואמר "מה איתכם! זו אינה תפילה". ושוב חזר ואמר שאינו מרגיש שהוא עולה במעלות התורה והיראה, ואם לא עוליה ביראה אין אלו חיים.

תנצב"ה

ולב"ע י"ח באדר תשל"ד

צורת התפילה של מרון המשגיח זצוק"ל

לא ניתן לתאר במילים את עבודת התפילה של מרון המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוונינשטיין זצוק"ל. לפני כל תפילה היה מרון המשגיח זצ"ל מכין את עצמו בה"כנות רבות לקראת עמידתו לפני מלך מלכי המלכים.

מרגלא בפומיה ש"תפילה בלא כוונה היא כגוף בלי נשמה".

הגאון רבי יוסף שלמה הורביץ זצ"ל, שהיה ר"מ בישיבה הקטנה במיר, סיפר שהיה נוהג בקביעות להאזין לברכות השחר של מרון המשגיח זצ"ל. לדבריו, כל השומע את ברכות השחר מפי מרון המשגיח מתחזק באמונת ה'.

בזמן ששהה מרון המשגיח עם הישיבה

דברי הימים

אין עוד מלבדו

לז לט ברש"י, ועל אף כל כוונותיהם הטובות נמשכו אחריו, ועבור חטא זה של הליכה אחר ראיית העיניים כדאי שישתברו הלוחות ותימנע תורה מישראל.

יסוד האמונה האמיתית היא שאין עוד מלבדו, וכנאמר בעיקר הא' דאני מאמין, "כי הוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים". רק הקב"ה לבדו עושה הכל ואין שום שיתוף לכח ולחומר, והחומר רק שליח ביד הקב"ה כגרזן ביד החוצב. וזו עבודה קשה לאדם שאף בראותו חומר ועגל שלא יתפעל כלל ואל יעלה במחשבתו אפילו נדנדוד קל כאילו לחומר יש איזה ממשות של כח. וכאשר נכשל בזה וסבור שיש שיתוף לכח החומר ה"ז חטא העגל ואינו ראוי שימסר לו תורה. יתבונן כל אחד במצבו ויראה כמה רחוקה וקשה האמונה האמיתית. שאדם רגיל לראות שכאשר עובדים לפרנסה מקבלים שכר ואילו האיני עובד אינו מקבל שכר, בעת שאדם חולה והולך לרופא נרפא ממחלתו, וכאשר אינו מתרפא מחלתו מתגברת. ועבודתנו לידע כי "רופא חולי עמו ישראל" הקב"ה המרפא והנותן מזור למחלתו, ואילו ביד הרופא אין כל כח והוא רק שליח הקב"ה לרפא. אך כיון שבעיניו נראה להיפך קשה מאד שלא תתגב לבו מחשבה כאילו וביד הרופא כח לרפא, שהרי נמשך אחר החומר ומראה העיניים. וכל שלא יעמוד כחומה בצורה להרחיק ממנו מחשבות ורעיונות אלו, יטה לבו אחר זאת ונטיית הלב חטא היא. וכנאמר גבי שלמה המע"ה "ונשיו היטו את לבבו" (מלכים א יא) כל חטאתו היתה נטיית הלב.

אהרן למשה, וכן הוכיח מהא דבעת שירד משה מן ההר מיד הניחו את העגל ובעטו בו ולא היה חולק עליו כלל. וזאת עוד לפני שמשרע"ה הוכיחם, ואם כוונתם היתה לעשות את העגל אלוקים היאך הניחו את העגל. ואין דרך שיניח האדם מלכו לשרפו באש, ועיי"ש באריכות דברי הרמב"ן (שמות לב א) נמצא דחטאתם היתה בבחירת העגל לשליח במקום משה.

ובאמת עיין עוד שם ברמב"ן בפסוק ד, והענין מפני שהיו בהם מכוונים לשם הקב"ה כאשר אמר אהרן, ומהם משחיתים וזובחים לעגל, ועל אלה אמר הקב"ה למשה וישתחו לו ויזבחו לו ועיי"ש.

בדברים אלו מבוארים יסוד הדברים, שאף שסברו כי העגל רק שליח ומ"מ "יש משחיתים וזובחים לעגל", כי אין כמעט אפשרות לאדם להנצל ולא לילך אחר מראה עיניו, וכיון שעניניהם ראתה עגל המקפץ ורוקד נמשכו אחריו וזבחו לעגל. ומפורסם בשם הגר"א (פי' למשלי יח יא) שיש לאדם יצה"ר הפנימי ויצה"ר החיצוני שמושפע מראות עיניו. ומיצה"ר הפנימי יתכן והאדם יעמוד וינצחו במלחמה, אך מיצה"ר החיצוני כמעט ולא ימלט שלא יכשל בו. ולכן כיון שראו "עגל זהב" נהו אחריו. כי האדם נמשך אחר החומר ובכל מקום ובכל פעולה יש חומר וצורה המנוגדים זה לזה. ואף שעיקר הדברים הוא הצורה הפנימית, אבל טבע האדם שנמשך אחר החומר, "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". "עיין רואה ולב חומד וכלי המעשה גומרי"ן" (במדבר

נתעוררתי לדבר היום בעיקרי יסודות האמונה והשגחה. ובאמת יסודי הדברים והרגשתן הם מהסבא מקעלם ז"ל. "בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות" (תענית כו). ופירושן של שבירת הלוחות, מניעת קבלת התורה מכלל ישראל. וראוי היה בעיני משה רע"ה לשבור את הלוחות [והסכים הקב"ה על ידו] ועיי"ז לא יקבלו כלל ישראל את התורה, וכ"ז עבור חטא העגל.

וצריך להתבונן מהות חטא העגל ומדוע חמור כ"כ עוון זה עד שעבורו כדאי שימנע תורה מכלל ישראל. והיאך באמת חטאו ישראל בעוון זה.

ובאמת צריך להבין דחטא העגל לא היה חטא עבודה זרה, כאשר טועים המון בני אדם. ופשוט הוא, שהרי עמדו ישראל ימים ספורים לאחר קבלת התורה, והיו במדרגה הגבוהה ביותר שיכולים להגיע אליו, והיאך מיד אח"כ נכשלו בעבירת עבודה זרה. והדברים מפורשים ברמב"ן בפ' כי תשא וכתב: כי בידוע שלא היו ישראל סבורים שמשה הוא האלוקים, ושהוא בכחו עשה להם האותות והמופתים. ומה טעם שאמרו כיון שהלך משה נעשה לנו אלוקים, אבל היו מבקשין משה אחר, אמרו משה שהורה לנו הדרך ממצרים ועד הנה, שהיו המסעים עפ"י ד' ביד משה, הנה אבד ממנו נעשה לנו משה אחר שיוורה הדרך לפנינו. ועפ"י ד' בידו — והיינו שידעו והכירו כי משה הוא שליח ד' ומקל ביד השי"ת לשלח את ישראל ולהנהיגם במדבר, ולכן ביקשו שליח אחר — ועיי"ש ברמב"ן שהוכיח כן מהתנצלות

עוד מלבדו אפילו בחללא דעלמא". זו היא ההכרה האמיתית, כפשוטה אין עוד מלבדו. "כי אני ד' בוחן לב וחוקר כליות (ירמיה יז) - אין הביאור שהקב"ה בכחו ויכולתו לבחון את הלב והכליות, אלא שאין הלב והכליות מציאות אלא הלב והכליות הם מציאותו של הקב"ה, וכנאמר שהקב"ה מקומו של עולם. ועי' בנפש החיים (ריש שער ג) מה שביאר בארוכה גדר מקומו של עולם.

ובאמת הדברים מפורשים בתורה פ' ואתחנן, שהזהיר משה רבינו "פן תאכל ושבעת ובתים תבנה וישבת ורם לבבך ושכחת את ד' אלוך המוציאך ממצרים, ואמרת בלבבך כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" (דברים ח יז), בשעה שתבנה בתים ותאכל ותשבע כבר ממילא תאמר כוחי ועוצם ידי. והסבא מקעלם ז"ל היה מדגיש שלא נאמר בתורה פן תאמר בלבבך אלא ואמרת בלבבך, כי בודאי תאמר בלבבך כי כח טמון באדם שבעת שתראה בתים וישבת תאמר כוחי ועוצם ידי עשה את החיל הזה. והעצה לזה, כאשר תיזכר במדבר ששם ראו הכל בחוש שרק הקב"ה הוא הנותן כח לעשות חיל, וכנאמר בתהלים אתה ידעתי שבת יקומי בנת לרעי מרחוק, כי אין מלה בלשוני הן אתה ידעת כולה (תהלים קלט). וזו מטרת התפלה, להרגיל עצמו בבקשות להקב"ה שאין בידו כח ורק הקב"ה הוא הנותן ועי"ז ישריש בקרבו יסודות האמונה וההשגחה.

וכוונה ורצון אלו הם המנהיגים את הבריאה במשך הו' אלפים שנה, וכל המסתובב בעולם הם רק בכוונה זאת. ולו תהא כוונה נוספת אין זה יחוד. וזו הכוונה יחוד השלם - "כוונה אחת", ולכן אמרין ד' יחיד "ומיוחד" דהיינו כוונה אחת. נתבונן נא בארחותינו ונראה כמה רחוקים אנו מייחוד השלם. כי נמשכים אנו אחר "עגל הזהב", כרוכים אנו אחר אנשים ופעולות, כן כרוכים הננו אחר המידות רעות וכ"ז היפוך אמונה והשגחה.

"אני ד' אלוךכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוהים" (במדבר טו), ביציאת מצרים הראנו הקב"ה כי ד' הוא האלוהים ואין עוד. ואף כל המלאכים והשרפים אינם אלא שלוחים ביד רצון הקב"ה. ואיתא בחז"ל (דברים רבה ב יט) רבנן אמרי יתרו נתן ממש בעבודה זרה שנאמר עתה ידעתי כי גדול ד' מכל האלוהים — מהא דאמר גדול מכל האלוהים משמע דאף אלוהים אחרים יש. וביאר בזה הסבא ז"ל לפי יסוד הנזכר, יתרו על אף גדולתו שיתר פרשה אחת בתורה עדיין לא הגיע להכרה באמונה השלימה שאין עוד מלבדו וכל העולם כולו אינו רק כגרזן ביד החוצב. והיינו לא שהייתה חסרה ליתרו ההכרה וההבנה באמונה השלימה, אלא שעדיין לא הגיע לכלל הרגשה זו שראיית העיין לא תשפיע עליו שאין ממשות בעוה"ז, ומכיון שהחומר השפיע עליו לכן נאמר בו יתרו נתן ממש בעבודה זרה. משה אמר "אין

ובודאי שמראה עיני החומר יביאהו לנטיית הלב אחר החומר.

והרי זה לשון האני מאמין, שהבורא ית"ש הוא בורא ומנהיג — דומה ההנהגה לבריאה. וכשם שבעת הבריאה "הוא לבדו בורא", שלא היה כל שיתוף בבריאת העולם, כן אף המנהיג "הוא לבדו מנהיג". וכל שאינו מאמין בזאת אינו מאמין בהשגחה, כי אמונה והשגחה חד הם, ואף דנקל יותר להאמין באמונה, דהיינו בבריאה, ושיש עליון על כל עליון, משא"כ האמונה בהשגחה פרטית קשה יותר, משום שאדם הולך אחר עיניו. מכל מקום הרי לנו לשון הרא"ש בארחותיו (פסקא כה) "ולאהמין בהשגחתו הפרטית ובזה תקיים בלבבך היחוד השלם בהאמין בו כי עיניו משוטטות בכל הארץ ועיניו על כל דרכי איש ובוחן לב וחוקר כליות, כי מי שאינו מאמין בהוצאתיך מארץ מצרים, אף באנכי ד' אלוךך אינו מאמין. ואין זה יחוד שלם", ומפורש שכל שאינו מאמין בהשגחה פרטית, דהיינו שאין כל כח אחר מלבדו יתברך ועיניו משוטטות בכל הארץ, וכנאמר "לך ד' הגדולה והממלכה והמתנשא לכל לראש", "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ד' יחיה האדם", אינו נקרא מאמין ביחוד השלם.

ובתוספת ביאור י"ל בכוונת דברי הרא"ש ז"ל, "יחוד השלם", "רבות מחשבות בלב איש ועצת ד' היא תקום" - כל הבריאה כולה היא רצון וכוונה אחת והכל לתכלית אחת,

It's Taking, Not Giving

Harav Hagoon Yaakov Moshe Katz Shlita

At the end of the parashah the Torah says that when Moshe Rabbeinu came down from Har Sinai his face shone: קָרַן עוֹר פָּנָיו. The Midrash at the beginning of Parashas Terumah observes that the *passuk* says וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, Klal Yisrael should *take* a donation for Hashem, rather than וַיִּתְּנוּ לִי תְרוּמָה, they should *give* a donation. "They should take" implies that when they were giving the *terumah*, they were taking something back for themselves. When a person gives to the Mishkan – which was a place for the aron, which held the Torah– what he's really doing is taking Torah for himself. Therefore, even though it looked as though the Yidden were giving to the Mishkan, what they were really doing was taking Torah.

What do you gain if you take Torah? When Moshe Rabbeinu descended from Har Sinai, a special light radiated from his face.

At Har Sinai, Klal Yisrael saw the mountain enveloped in smoke, they miraculously saw lightning and thunder, and they saw how special the Torah is. Yet a person might think, "Yes, the Torah is special, but what does it have to do with me?" The answer became apparent when a person looked at Moshe Rabbeinu's shining face after he came down from Har Sinai. That special sign showed how Torah affects every individual and brings out his beauty, and helped each person understand what a connection to Torah could do for him.

That's the idea of וַיִּקְחוּ לִי. Any time we give our time, our *kochos*, or our money to the Torah, we're not just giving; we're taking. We're enhancing our lives and lifting ourselves up, and that's going to give us *meor panim*. Sometimes it's hard to make time to learn. Sometimes we're very tired, and even so we get up early to learn, or we come to the beis midrash late after working the whole day; each person according to what he can give to the Torah. The way he should look at it is that he's not just giving, he's taking.

Why did Moshe Rabbeinu merit *meor panim*? The Midrash says it was

because he wrote the word *Vayikra* with a small *alef* instead of a regular *alef*, and the *meor panim* came from that little bit of extra ink. We might have thought that in order to merit having the radiance of Torah shine from your face you have to know as much as Rav Chaim Kanievsky or Rav Asher Arieli. But we see from this Midrash that if a person knows even a tiny amount of Torah – as represented by the little bit of ink from the *alef* of *Vayikra* – he can merit that shine.

Every word of the Torah that we learn, that we take into our hearts and try to apply in our day-to-day lives, has a tremendous impact on us and causes us to shine.

Some time ago, I asked a number of *yungeleit* whether they had a learning *seder*, and some of them answered yes and some answered no. In many cases, I could tell even before they answered me which were still connected to learning and which were not. You could hear from the way they spoke, the way they behaved, even the way they looked at you, whether they were connected to learning – or not. Learning Torah makes such a deep impression on a person, and even though it doesn't always seem that way, it really does have an impact.

Glory Lost

An *aron hakodesh* usually has a crown on it, and the *paroches* often has a representation of the Aseres Hadibros. There are 620 letters in the Aseres Hadibros, the *gematria* of the word *keser*. This teaches that every word of Torah, represented by the Aseres Hadibros, brings a *keser* to a person – even if it's the most basic and simple idea. The *keser* on the *aron hakodesh* is a sign that indicates that not only is there a *keser* on the Torah, but whoever learns Torah will merit that *keser*.

In contrast, in this week's parashah, after Klal Yisrael did the *cheit*

ha'eigel, they removed their crowns. When a person goes away from Torah, he's in danger of losing his crown.

The Vilna Gaon notes that today, although we no longer have a *yetzer hara* for *avodah zarah*, or for the *eigel hazahav*, we do have a *yetzer hara* for *zahav*. Some people worship money, investing inordinate effort into their work and turning their *parnassah* into the central focus of their lives, to the extent that they are pulled away from Torah and lose their connection with the Torah and Hakadosh Baruch Hu.

So while the *nisayon* of the *eigel* doesn't exist today, the *nisayon* of *zahav* certainly does. That *nisayon* caused Bnei Yisrael at Har Sinai to lose their *keser Torah*, as the *passuk* says: וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים. Today as well, the more involved we become in this world and the farther away we drift from the Torah, the more we lose our *keser* – the glory of a person.

Restoring Our Crowns

This is the contrast we see in the parashah: Klal Yisrael doing the *cheit ha'eigel* and losing their crowns, and Moshe Rabbeinu, who did not sin with the *eigel*, and retained his *keser Torah*.

Shevet Levi, who also did not sin with the *eigel*, merited the *bigdei kehunah*, which shows how special they were. They remained consistently loyal to Hashem, not sinning during the incident of the *meraglim*, and continuing to perform *bris milah* even in the Midbar.

Sometimes we learn and we don't notice a difference in ourselves, but in the long run it does make an impression. In this sense, the *bigdei kehunah* allude to what will happen in Olam Haba, when, as the *sefarim hakedoshim* teach based on the Zohar, a garment will be woven for each of us out of the mitzvos we have done and the Torah we have learned. Hashem will weave a garment for each person's *neshamah*, and that's what we are going to "wear" in Olam Haba.

It may not look this way now, but there are people who are creating for themselves beautiful garments from the Torah they are learning and from the mitzvos they are doing, particularly during times of *nisyonos*. These people will walk around *le'asid lavo* with these beautiful garments and a *keser Torah*, and everyone will see how special they are for all eternity.

The contrast that we see in this parashah teaches us to guard over the Torah, over *limud Torah* and *kevias sedarim*. Whatever we do to guard the ways of the Torah is what keeps us special and makes us shine brightly, bringing out the beauty of each individual.

The Shelah Hakadosh says that the radiance of Moshe Rabbeinu's face came from the light of his *neshamah*. Usually, a person's *guf* hides the light of his *neshamah*, but on certain people the light of the *neshamah* breaks through. When the light of the *neshamah* breaks through, it's so beautiful. Sometimes you see the smile of a person, a simple Yid, but his smile lights him up, and you see the *neshamah* coming through, the goodness of the person shining through. Sometimes you see an *adam gadol*, a *talmid chacham*, who has *hadras panim*. What is *hadras panim*? It's the beauty of the *neshamah* coming out.

Every Yid is a *heiligh neshamah*, and what helps bring out this beauty – what brings the *keser* to every person – is his connection to Torah, to *limud Torah* and *derech hatorah*.

When we go to shul to daven and we see the *keser* on the *aron hakodesh*, we should take it as a personal message for every one of us, to remind us how Torah can impact our lives and bring out our personal beauty. Our shared tefillah, then, is that we should use the *hisorerus* of these coming weeks to keep going strong in Torah and *avodas Hashem*, and every one of us should merit that his beauty should emerge and he should have his *keser* to some extent in this world.

The *tikkun* for the *cheit ha'eigel* is לִי וְיִקְחוּ לִי – to take Hashem and the Torah into our lives, as represented by the donations to the Mishkan. So the more we give to Hashem the more we are rectifying the *cheit ha'eigel*, in which Klal Yisrael gave to the *eigel hazahav* instead of giving to Hashem. The more we take Hashem into our lives, the more we will merit that Hashem will come to us, both on a personal level and to all of Klal Yisrael together.

It says that when Moshiach comes, Hakadosh Baruch Hu will give back the crowns that we lost after the *cheit ha'eigel*. May we be *zocheh* to see this happen speedily, in our times.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by

